

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

DIRECTOR: Vasile Todi

REDACTOR-ȘEF: ȘTEFAN TARJOC

SĂ NOTĂM UN FEL DE FENOMEN

În vreme ce valorile comerciale mediocre au sporit cu mia la sută; în vreme ce nisipurile de aur, după retragerea undelor de sânge, au clădit bancuri statornice în cele mai mizere limanuri; în vreme ce toate șantierele muncii sociale s-au în-

exaltat de domnii senatori și deputați teoretici - niciodată nu s-a citit mai puțin. Consecința cea mai crudă a războiului o suferă invalizii și orfanii literaturii. Cine afirmă cu o convingere agresivă că războiul civilizează și alege?

Nimeni nu mai citește. Edițiile încep să fie scrise cu greutate, și editorii încep - în sfârșit! - să aprecieze durerile autorilor.

Scriitorii, și cei mai cotați în piața librăriei, se văd refuzați de toate clasele editoare. Exemplul cel mai recent ni-l aduce domnul Agârbiceanu, care, cu două manuscrise voluminoase în ghiozdan, bate la ușile editorilor în deșert. Literatura care mai prinde trebuie să fie strict pornografică.

Niciodată cartea n-a însemnat mai puțin ca azi, niciodată scriitorul nu s-a vădit mai inutil - scriitorul, preotul limbii, cel

TRISTEȚI DÂMBOVITENE

Când vor ajunge majoritari în România, și nu mai e mult, romii îi vor numi pe români, „țigani”.

George Stancu

A circulat pe sub masă, în capitală, o broșură de patru pagini, care cânta, în versuri, nici măcar lubricitatea brută. Domnii cu studii înalte, cu pantofi de lac, și cu monoclu, o căutau numai pentru că broșura numea organele pe rostirea lor vulgară. E, probabil, o perversitate analogă aceleia care face ca, la orașe, boii, stâlciți în bătaie la țară, să fie adorați în pictură și, la Universitate, profesorii în redingotă, să recomande în literatură deliciale cioreciului și ale extractului de oaie țurcană. (...)

1922

Tudor ARGHEZI

Ce ne întristează...

Ce ne întristează și neliniștește pe toți astăzi, este constatarea numeroaselor conflicte, neînțelegeri și divorțuri care se petrec în familiile noastre. Biserica și slujitorii ei se confruntă permanent cu divorțurile care apar zilnic. Deși atunci când întemeiază o familie credincioșii vin la noi și, în fața lui Dumnezeu, depun jurământ și se angajează să trăiască în dragoste și unitate deplină, după o vreme oarecare se despart și divorțează. Fără a exagera, realitatea ne obligă să constatăm numărul mare al divorțurilor și e vorba nu de niște necredincioși, ci de persoane care se declară buni creștini.

Dacă neînțelegerile apar în sânul familiilor, trebuie să constatăm că apar situații anormale și în sânul comunităților..

✝ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Poezii ai tuturor vremurilor

Nichifor CRAINIC

*Cerșea la colț un slăbănog
în zdrențe, slut și fără dinți
neguțătorul de arginți
gândi, zărindu-l pe milog:*

*Eu nu dau mila mea obol
acestui trântor de prisos
și-ntoarse rânjetu-i căinos
râmasului cu mâna-n gol.*

*Trecu maestrul glorios
al farmecului triumfal
cu spiritul în ideal
și-a zis văzând pe zdrențuros:*

*E-atât de slut și mă-nspăimânt
eu, magul purei frumuseți!
și-ntoarse recele dispreț
râmasului cu mâna-n vânt.*

Milogul

*Trecu predicatorul sfânt
grăbindu-se către amvon
vijelios ca un ciclon
să se dezlănțuie-n cuvânt,*

*s-aprindă mila din altar
de soarta celui slăbănog,
dar ocoli pe-acest milog
cu mâna-ntinsă în zadar.*

*Târziu când noaptea cobora,
sosi o umbră ca-n icoană,
pe mâini cu semne de piroane
și-o inimă ce săngera.*

*Pe chipul ars de chin și vai
oftând îl sărută fierbinte
cu veșnicie în cuvinte
tu azi vei fi cu Mine-n Rai!*

OPINII NECONVERTIBILE

JURNALISMUL – O MESERIE „FLOU”?

Constatarea că „lumea a căzut în mâinile mass-media”, lansată cândva ca sumbră profecție a devenit azi un angoasant adevăr obștesc, îngrijorător, firește, prin consecințe. „Masa planetară” despre care amintea E. Morin (1962) e o evidentă realitate; prin convergența piețelor și „eroziunea electronică” a planetei asistăm la instalarea unui perfid totalitarism media, încurajând ofensiva subculturii. În acest context, a vorbi despre jurnalismul cultural înseamnă, întâi, a încerca o redefinire a conceptului, convingși fiind că sintagma, cumva pleonastică (pornind de la premisa că jurnalismul nu poate fi, totuși, acultural), implică o

*"Peisaj de la țară"
- pictură realizată între anii 1914-1917 de... Adolf Hitler*

specializare. Oricum, nu îmbrățișăm ipoteza disjunției, acreditând – grație viziunii antiintellectualizante – un tehnicism îngust în cazul jurnaliștilor, obligați, și ei, să se miște într-un larg orizont cultural. Acest conflict, nu tocmai de dată recentă, capătă accente nebănuite în epoca iconismului, impunând o unică civilizație prin invazia culturii media. O cultură, așadar, de rang mediu și extensie planetară prin transconsumerism, însemnând cu totul altceva decât inocenta bănuială că ar fi vorba de o cultură profesională.

(continuare în pag. a 2-a) ➔
Prof. univ. dr. Adrian Dinu RACHIERU

ANUL XVII
NR. 3 (205)

MARTIE
MĂRȚISOR

Tel. 0721.935.392 Fax: 021.519.9551
WWW.MAGAZINMR.RO MAĞAZINMR@YAHOO.COM

ISSN:
1453-2700

2011

UNITOTALITATEA
LUMII

Faptul că specia modernă de înțelepți a fundamentat lumea pe raportul dintre subiect și obiect reprezintă cel mai important dezastru ontologic cu puțință care a dus la îndepărtarea ființei de ea însăși și la dedublarea artificială a lumii într-o oglindă oarbă și steapă. Mecanismele onto-existențiale sănătoase nu funcționează după modelul negativului hegelian care îl definește pe Unul în opoziție cu Totul, rupând astfel legăturile profunde dintre lucruri, ci dimpotrivă, ele funcționează pozitiv-răsăritean când Unul este în Totul, în aceeași măsură în care Totul este în Unul. În realitate nu există nici un fel de opoziție între subiect și obiect, lumea fiind în permanență legătura ei profundă cu ea însăși. Sinele ființei nu reprezintă un fel de sine propriu al subiectului ci este de fiecare dată Sinele lumii. Sinele ființei nu există ca interioritate diferită de interioritatea lumii, cu alte cuvinte nu există o pluralitate a Sinelui ci o unitotalitate a lui ca sine al lumii. Lucrul ăsta a fost bine înțeles de către religiile lumii fără excepție. Yoghiniul, în momentul în care se retrage în sinele lui, nu se retrage în subiect, se integrează în sinele lumii, sinele fiind unitotal, etern și absolut. Contemplarea nu este o analiză de laborator, în care contemplatorul se îmbracă în specificul halat alb și urmărește analitic ceea ce se află în fața lui. Contemplarea e participare a Unului la Unul și a Totului la Totul. Artele indiene sunt exemplul perfect pentru figurarea legăturii absolute și unitotale a lumii cu lumea. Sigur că anumiți imbecili au rezumat acest aspect la „obsesia spațiului gol” fără să înțeleagă că indienii au priceput încă de pe atunci că nu există spațiu gol și că lucrurile sunt conectate între ele. Iisus se roagă la Tatăl nu de pe poziția subiectului. El se roagă din Tatăl la Tatăl. Întruparea lui Dumnezeu în Iisus tocmai asta semnifică. Lumea în mundaneitatea ei este întrupare a lui Dumnezeu. Thales știa și el lucrul ăsta când spunea că „toate sunt pline de zei”. Ființa se află în interiorul lumii și are, în același timp, lumea în interiorul ei. Țasta e un paradox pentru occidentalști. Ei lucrează prin negație hegeliană. Din acest motiv cunoașterea, lucrul de care sunt obsedați, este la ei mereu incompletă, și, cum spune Eugen Ionescu, orice cunoaștere incompletă nu e cunoaștere. Ei nu înțeleg că cunoașterea nu se întâmplă în raportul subiect-obiect și atâta timp cât vom privi lumea sub acest raport nu vom cunoaște nimic cu adevărat. Adevărul vine prin revelație nu prin rație și astfel cunoașterea vine toată odată. Cunoașterea se află în miturile lumii nu în tratatele ei filosofico-științifice. Revelația te duce dincolo de capcana fenomenelor, te duce în adâncurile profunde ale unitotalității, transcede într-o clipită iluzia Maya-ei indiene, proiectându-te în eternitatea absolută, în lumea valorilor ireductibile, a ceea ce egiptenii denumeau generic prin Maat. Socrate, legendarul filozof, știa că nu știe nimic, arătând prin asta generațiilor următoare de oameni de știință nu atât modestia salubră, ci însuși aspectul esențial dramatic și trist al filozofiei însăși: ea nu va ști niciodată nimic.

Atanase ȘTEFU

ÎNCHIDEREA MINELOR
ȘI CALCULAREA
RENTABILITĂȚII LA
CĂRBUNE ȘI ALTE
MINERALE

După anul 1990 s-a trecut în mod aberant la închiderea minelor de cărbuni și alte minerale din motive obscure, dându-se vina pe pretinsa nerentabilitate a acestora, lucru profund fals. Nerentabilitatea era susținută de faptul că tona de cărbune la noi ar fi fost mai mare decât la cărbunele polonez.

De fapt majoritatea celor din guvern nu știau cum se stabilește prețul la tona de cărbune, iar dacă știau cu atât mai grav, că-i puteam socoti trădători de țară.

De fapt în prețul cărbunelui și a oricărui minereu ce se extrage din subteran o pondere mare, uneori până la 80% o reprezintă amortizarea investiției. Când se deschide o mină după bogăția zăcămintului se stabilește o durată de amortizare a investiției și o durată de exploatare a zăcămintului (uneori până la epuizarea acestuia). Astfel, dacă costul mineralului extras depășește prețul pieței nu se poate spune automat că mina e nerentabilă. De exemplu dacă amortizarea investiției reprezintă 50% din prețul mineralului extras și costul/tonă de minereu e mai mare cu 20% decât prețul pieței, nu înseamnă că mina e nerentabilă, fiindcă dacă închidem mina nu vom mai recupera niciodată restul investiției. Dacă avem destule mine și nu avem desfacere la minereu, putem să trecem mina în conservare, deși costul conservării unei mine e de minimum 5 miliarde lei vechi. În acest mod se poate observa că nici când costul minereului depășește ponderea investiției în prețul mineralului mina nu-i sigur nerentabilă. La costul cheltuielilor de conservare se mai adaugă costurile sociale (zeci de salarii, pensionări anticipate, ajutoare sociale și altele).

Când guvernul Ciorbea a închis primele mine, Polonia avea o mare datorie externă și nu prea avea cu ce plăti în afară de cărbune iar noi nu aveam datorie externă și am fost sfătuiți să cumpărăm cărbune polonez c-ar fi mai ieftin. Noi am plătit astfel datoria Poloniei, golind Valea Jiului de mineri, cărora le-am dat sute de salarii, în loc să-i folosim la construirea drumurilor, măcar din Valea Jiului (ce se pretează la turism). Același lucru s-a întâmplat cu minele de aur, uraniu sau alte minerale ca titanu, cupru, bauxită, etc... care au fost ar crescut ca preț de zeci de ori și absurd să susțină cineva că minele sunt nerentabile. De exemplu la aur, prețul mondial a crescut de 125 ori, la cupru de 12 ori, la totaniu de 24 ori etc... În aceste cazuri propunem înființarea unei ASOCIAȚII DE EXPLOATARE A MINERALELOR ȚĂRII în interes național, pentru a scăpa România din sărăcie cotra jafului bogățiilor naționale de la petrol și gaze până la aur și uraniu (la petrol și gaze, să se revizuiască dividendele care sunt de mai multe ori subevaluate, la fel ca prețul lemnului exportat, a nisipului, a apei minerale și altele.

Dr. ec. Tarjoc ȘTEFAN

JURNALISMUL
— O MESERIE „FLOU”?

☛ (urmăre din pag. 1)

Teletropismul epocii, stimulând neanalfabetismul TV, face din cultura media un eficient agent al globalizării; altfel spus, mass-media nu sunt doar un vehicul cultural, ci propun o nouă cultură, subjugată de ideologia divertismentului.

Acuzele se revarsă chiar asupra jurnalismului cultural, pus la zid, tot mai dezinhibat și hedonist, să recunoaștem, oricum departe de rigorile unei critici academice. Într-o lume obsedată de manipulare, suportând „ravagiile relativismului”, pulverizând ierarhiile și abdicând de la cerințele spiritului critic, spectacolul subiectivității/subiectivităților — în goana după rating — ocupă scena și inflamează orgoliile. Comentând Zădărniciile lui Barbu Cioculescu, Alex Ștefănescu (vezi „România literară”, nr. 5/8 februarie 2008, Anul XL, p. 10) aplauda interesul scriitorilor pentru publicistică, exploziv după '89, „nelăsând biata limbă română la discreția ziariștilor”. Nici Dan C. Mihăilescu (Lauda ca deformație și plictis, în „Dilema veche”, nr. 208/7-13 februarie 2008, p. 10) nu era mai blând, evidențiind „borhotul resentimentar”, interesele de coterie, reducionismul, „pitbulismul” ori „spume-gația sulfuroasă” care ar anima frontul jurnalismului cultural, spre deosebire de tabăra cronicarilor literari unde nuanțele și demonstrația ar fi, cică, la mare respect. Evident, nu putem ignora deosebirile; și, în consecință, nu putem subscrie opiniei avansate de Sorin Preda, după care distincția jurnalistic-literară ar fi „artificială”. Confuzia ni se pare cel puțin păguboasă. Să amintim, în treacăt, că un Bernard Pivot spunea cu mândrie: „nu sunt critic, sunt jurnalist cultural”. (va urma)

Neschimbata Românie...

Printre proiectele realizate de Arhivele Naționale se află la loc de frunte publicarea integrală a stenogramelor guvernării Antonescu. Un fragment comentat de Vartan Arachelian ne convinge că „citind istoria de ieri” a României, o suportăm mai ușor pe cea de azi, plecând-o pe cea de mâine.

VT.

Deși România e democratică, republică, stat de drept etc., preocupările actualei guvernări — excedentul de funcționari, de bugetari, ca și haotica grilă de salarizare — frământau guvernul și acum șaptezeci de ani. Iată gândirea... politică a generalului în această problemă. Cum România nu fusese blagoslovită atunci cu un FMI, în absența unui for străin constrângător, Antonescu dicta o soluție mai degrabă aplicabilă într-o cazarmă: „De la 1 ianuarie (1941 - n.n.) mărim cu trei miliarde de lei lefurile funcționarilor până la 7-8000 lei (o pâine integrală de 700 gr. costă 9 lei și zece bani - n.n.), tot ceea ce este până la 8000 lei salariul de funcționar, de la impiegatul de jos, de la sergentul de stradă începem cu mărirea. La sergentul de stradă se dă o mărire de 1400 lei față de ceea ce are acum. Nivelăm și pensiunile (pensiile - n.n.). Trebuie să procedăm imediat, să vedem ce funcționari îi avem ca surplus, pentru ca să-i folosim în comerțul românesc... Trebuie să punem dintre acești funcționari în toate magazinele de pe Lipsani, de pe Șelari, la «Lafayette», peste tot să punem funcționari români. Trebuie să facem statistici în această privință. Între ianuarie și aprilie trebuie să aranjăm toată chestiunea, dle Cretzianu, pentru că, în felul ăsta, degrevăm bugetul Statului. Dacă funcționarul avea 12.000 lei îi va da și «Lafayette». Învață și comerțul și l-am șters și din ștat.” Așa arată statisticile sale. Realitatea umană avea însă un alt patern, o fortăreață inexpugnabilă chiar și pentru viitorul Mareșal: să te naști bursier, să trăiești funcționar și să îmbătrânești pensionar.”

De vorbă cu președintele Mișcării "Noua Dreaptă", Andrei URȘOIU

Că România este un stat obedient, total, că nu poate azi dispune liber de prerogativele unui stat independent și suveran în politica sa, o dovedește chiar interdicția de a-și vorbi propria istorie, istoria adevărată. Când după decembrie 1989, s-a crezut liber, poporul român a ridicat statui marelui Ion Antonescu. La scurt timp după încercarea de reabilitare a mareșalului, statuile prin ordin venit de departe, au fost distruse ori înelite cu cagulele rușinii. Apoi, din rândul tinerilor care au alungat comunismul din România, s-au ales câțiva, dornici de a dobândi numele de legionar, fascinați de figura carismatică a fondatorului ei, Corneliu Zelea Codreanu, cel care înființase în 1922 Asociația Studenților Creștini. Numai că oficial, pe cale juridică, nicio organizație (fie partid, fie fundație ori asociație) nu poate dobândi numele de legionar din cauză că Legea Siguranței Naționale (legea 53/1991) interzice organizațiile legionare. Comuniste nu! Și fie vorba între noi, comunismul nu poate fi făcut neîntâmpnat. De ce? Din chiar pricina celor care interzic românilor, să-și cunoască istoria. Dar dacă comuniștii există prin odraslele lor și legionarii au supraviețuit prin admiratorii lor? Și pentru că există, ne-am întâlnit cu unul dintre dâșii, tot astfel cum ne-am întâlni și cu puii comuniștilor dacă nu s-ar rușina cu părinții lor.

Domnule Andrei Urșoiu, care crezi dumneata că a fost punctul culminant al naționalismului românesc?

Fără doar și poate, punctul culminant al naționalismului românesc într-o formă politică a fost reprezentat de Legiunea "Arhanghelul Mihail". Înființată la 24 iunie 1927, la Iași, sub conducerea lui Corneliu Zelea Codreanu, pe atunci un tânăr student.

Un paradox face ca Mișcarea Legionară să fie singura organizație extremistă scoasă în afara legii, care în decursul existenței sale a năvărit mai multe jertfe în propriile rânduri, decât a produs cât a guvernat. (Neagu Djuvara)

Omul care și-a axat ideologia exclusivistă pe virtuțile ortodoxiei.

Exact! Cu timpul, Codreanu a devenit una dintre figurile emblematice ale scenei politice interbelice și ale luptei pentru românism, făcând din Legiunea "Arhanghelul Mihail" un crez al generației studențimii interbelice. Dacă la început Legiunea a fost o mișcare studențească pur anticomunistă, cu timpul a căpătat și o formă politică (Partidul Totul Pentru Țară), detașându-se în timp de celelalte partide prin devotamentul față de ideea națională și cea spirituală.

Ce a prevestit, sau ce predicții au anticipat debutul Legiunii pe scena vieții românești?

Începutul Legiunii a fost o perioadă ce a prevestit piedicile și prigoanele ce urmau să marcheze drumul acesteia. O mână de tineri naționaliști, cu credință neștrămutată în Dumnezeu, au părăsit Liga Apărării Național-Creștine, condusă de prof. A.C. Cuza, în vederea pornirii pe un nou drum. Un drum lung și greu, dar care a stat tot timpul sub pavăza iconei Arhanghelului Mihail. Un drum și o luptă ce avea drept țel final Învierea neamului românesc.

A. C. Cuza „profesorul românismului, cel mai mare noroc al nostru și deci al românilor” cum îl socotea Corneliu Zelea Codreanu. Cum crezi dumneata om tânăr, că și-a dorit Codreanu să crească tinerii din jurul său?

Codreanu nu a făcut altceva decât să crească tineretul în spiritul naționalist și creștin, punând pe altarul patriei, soldați și martiri. Codreanu însuși, este pildă pentru legionari prin martirajul său. Sterie Ciumeti, Ion Moța, Vasile Marin, Corneliu Zelea Codreanu, legionarii asasinați la Râmnicu-Sărat, Brașov, Miercurea Ciuc, Jilava și în alte județe în noaptea de 21-22 septembrie 1939, legionarii prigoniți, torturați și care au umplut temnițele în timpul dictaturii lui Carol al II-lea sau în timpul regimului antonescian. Mi-ar trebui pagini întregi pentru a enumera tinerii cei mai buni ai României care au murit cu seninătate pentru România.

Crezi dumneata că prigoana poate justifica fie și o singură crimă?

Înțelegând prigoanele suferite de legionari, înțelegem "asasinatelor politice" puse în căra Legiunii de 70 de ani, căci între prigoane și "crimele legionarilor" există o legătură de tip cauză-efect.

A fost sau nu Legiunea, o mișcare fascistă? Te întreb, nu pentru că eu n-aș ști, ci pentru că dumneata ești un legionar tânăr, ori cu tineri legionari nu am avut prilejul până acum să stau de vorbă.

Legiunea Arhanghelul Mihail nu a fost o mișcare fascistă sau care să vrea exterminarea oponenților.

I. G. Duca, Armand Călinescu?

Asasinatul lui I. G. Duca sau al lui Armand Călinescu nu au fost altceva decât un răspuns la măsurile

abuzive, ilegale și criminale ale lui Carol al II-lea.

Nu vreau să intrăm în detaliile asasinatelor politice și cu atât mai puțin să le motivez, dar nici nu pot să nu amintesc pentru cititorii revistei noastre, că la 29 decembrie 1933 I. G. Duca, își luase oficial angajamentul de a extermina Mișcarea Legionară. Treceam la... cotidian?

Înainte de a trece la cotidian, este imperativ să menționez martirajul legionarilor în pușcăriile comuniste: Aiud, Pitești, Jilava, Târgu Ocna, Gherla, Botoșani etc., precum și rezistența eroică din munți, singurul pol de rezistență anticomunistă într-o perioadă în care tot mai mulți români colaborau cu criminalul și inumanul regim comunist, figura emblematică în acest sens fiind

Ion Gavrilă Ogoranu.

Bădia Gavrilă, a fost eliberat în 1976, la intervenția președintelui american Richard Nixon. Amintind acum de acest „voievod al rezistenței românești” și de toți tinerii risipiți pe obcinile demnității -legionari în majoritatea lor- încurajați în elanul îndărjirii de chiar conducerea Americii acelei vremi, mă gândesc cu neputința înțelegerii, la acel american de azi, Tony Judt, care critica Memorialul Sighet, sub cuvânt că acolo "legionarii, antonescieni și antisemiți sânt reciclați ca martiri ai prigoanei comuniste".

Fotografie de grup cu Comandantul Horia Sima, la începutul anilor 1990

Temnițele comuniste au scris cu sânge alte nume mari de legionari căzuți pentru Hristos sau care au suferit cumplite torturi, precum Valeriu Gafencu, Radu Gyr, Ioan Ianolide, Parintele Gheorghe Calciu Dumitreasa, Dumitru Bordeianu, Gheorghe Nițescu, Gheorghe Jimboiu, Parintele Justin Părvu și mulți, mulți, alții...

Cum ți se pare de aproape, România de azi?

După mai bine de 40 de ani de comunism, România se află în postura unui surd căruia în sfârșit i-a revenit auzul sau în postura unui orb care în sfârșit vede, cu mențiunea că în continuare, îi este restricționat atât auzul cât și văzul.

Vezi dumneata, n-ar fi rău dacă oamenii și-ar aminti mai des, atenționarea unui jurnalist evreu, Abbott Joseph Liebling, care spunea că, libertatea lumii, e în mâna celor care au tipărit-o. Dar despre libertatea, în țara ca un iarmaroc, altădată. Până atunci însă, din pricina de spațiu alocat interviului nostru, te rog să ne apropiem de '89.

Primii ani de după evenimentele din decembrie 1989 au stat sub semnul cenzurii naționalismului și a punerii de bețe în roate lui Horia Sima, care încerca cu ultimele puteri ale bătrâneții reorganizarea legionară în țară, toate acestea culminând cu scoaterea în prima linie a unor pseudo-naționaliști și securiști de primă mână, precum Vadim Tudor.

Nu sunt de acord cu tine, dar refuz să intru în polemică știind că „mai multe pielicele sunt de cârlani tineri în grindă, decât

de oi bătrâne.” Totuși, să consemnăm pentru echilibrul adevărului istoric, că în 1954, Congresul legionar de la Erding l-a decăzut pe Sima din orice funcție în cadrul Mișcării. Revin; existați?

A fost nevoie de trecerea a 10 ani de democrație - bună, rea, așa cum a fost - pentru a prinde rădăcini o mișcare naționalistă nouă, serioasă, și care să nu fie condusă de indivizi dubioși și duplicitari. În anul 2000 ia ființă Asociația „Noua Dreaptă”, condusă până în prezent de tânărul avocat bucureștean, Tudor Ionescu.

Prin Noua Dreaptă, pot înțelege „Noua Legiune”?

Da, Noua Dreaptă nu a ezitat niciodată să își afirme apartenența la ideile legionare ale lui Corneliu Zelea Codreanu. Noua Dreaptă întruchipează o dreaptă națională, socială și creștină, situată pe o filiație neîntreruptă care începe cu Mihai Eminescu și continuă cu Nicolae Paulescu, Nae Ionescu, Nichifor Crainic, Corneliu Codreanu, Ion Moța, Vasile Marin, Alexandru Cantacuzino, Mircea Eliade, Constantin Noica, Dumitru Stăniloae și Horia Sima.

Nu știu cât de confortabil se simte Eminescu în vecinătatea lui Horia Sima, atenție! nu am spus a lui Codreanu, dar alăturarea îți aparține și invitat fiind... Apropo de proximitate, ce mișcări vă sunt apropiate pe eșcherul naționalismului?

Mândră de trecut, dar cu privirile îndreptate spre viitor, Noua Dreaptă este singura mișcare de revigoare națională și creștină, de la acest început de mileniu, din România.

Mișcare nu partid?

Noua Dreaptă este o mișcare, nu un partid. Pentru noi, naționaliștii de la Noua Dreaptă, criteriile și motivațiile implicării noastre sunt foarte diferite de cele ale "omului partidelor".

Adică?

Noi nu luptăm pentru avantaje materiale ci pentru o idee, nu luptăm pentru interese personale ci pentru pământul, tradițiile și familiile noastre. Prin tot ceea ce întreprindem dorim să contribuim la renașterea identitară și spirituală a românilor de pretutindeni.

Pe plan extern ați găsit aliați?

Pe plan extern, Noua Dreaptă este membră a unei structuri europene numită Frontul Național European, singura entitate constituită la nivel european ce militază pentru combaterea crizei pe care o traversează Europa și a presiunilor crescânde la care sunt supuse națiunile și statele naționale suverane din partea forțelor Noii Ordini Mondiale.

Trecut aveți și încă ce trecut! Prezentul îl trăiți cu un entuziasm definitoriu culorii cămășii legionare, care simbolizează primăvara, renașterea, natura inverzită, forța, optimismul, tinerețea; într-un cuvânt, "primăvara neamului românesc" cum spunea Corneliu Zelea Codreanu în "Cărticica șefului de cuib", dar viitorul?

Pentru viitor, pe termen scurt, Noua Dreaptă își propune crearea expresiei politice a mișcării noastre, denumită Partidul Naționalist Român. Prin acest partid, încercăm să oferim o alternativă politică viabilă românilor, care de 21 de ani nu au avut de ales decât foști securiști și nomenclaturisti, membri în partide noi, frumoase și cu o interfață democrată, după modelul lupul în blana de oaie. Practic, prin Partidul Naționalist vom putea vorbi despre unul dintre foarte puținele partide post decembriste care este format în majoritate din tineri și care nu va avea ca membri persoane ce au activat politic înainte de 1989.

Cum ai vrea dumneata să încheiem această convorbire?

Închei cu dorința eroului legionar Ion Moța de a avea "O Românie ca soarele sfânt de pe cer!"

Discurs ținut de Benjamin H. Freedman, consilierul președintelui W. Wilson, în 1961

Benjamin H. Freedman a fost una dintre cele mai uimitoare, dar și contradictorii personalități ale secolului trecut. Născut în 1890, acesta a fost un om de afaceri evreu de succes în New York City, fiind principalul acționar al companiei Woodbury Soap. După cel de-al doilea război mondial, a întrerupt contactul cu organizațiile evreiești și și-a petrecut restul vieții cheltuiind o mare parte din averea sa evaluată la cel puțin 2,5 milioane dolari, pentru a prezenta opiniei publice structurile de putere ale evreilor care dominau Statele Unite. De aceea mărturiile sale sunt extrem de valoroase, deoarece provin chiar din interiorul celor mai înalte nivele ale organizațiilor evreiești și mașinațiilor acestora puse la cale pentru a-și câștiga și menține puterea asupra națiunii americane. Freedman a lucrat alături de Bernard Baruch, Samuel Untermyer, Woodrow Wilson, Franklin Roosevelt, Joseph Kennedy, John F. Kennedy și multe alte personalități de vază ale societății americane.

Discursul pe care îl prezentăm cititorilor noștri a fost ținut în 1961, la Hotelul Willard din Washington DC, și publicat la acea vreme de Commori Sense.

"SUBMARINELE GERMANE, O SURPRIZĂ PENTRU ÎNTREAGA LUME"

"Aici, în Statele Unite, sioniștii și coreligionarii lor dețin un control total asupra guvernului nostru. Din foarte multe motive (prea multe și prea complexe pentru a le analiza acum), sioniștii și coreligionarii lor conduc aceste State Unite, precum niște monarhi absoluți ai acestei țări.

Veți putea, evident, considera că este o afirmație foarte vagă, dar permiteți-mi să vă descriu ce s-a petrecut în timp ce noi dormeam.

Ce s-a petrecut? Întâi s-a petrecut Primul Război Mondial, care a izbucnit în 1914. Mai sunt puțini oameni de vârsta mea care și amintesc lucrul acesta. Acest război a fost purtat într-o tabără de către Marea Britanie, Franța și Rusia, și în cealaltă tabără, de către Germania, Austro-Ungaria și Turcia. În doar doi ani, Germania practic câștigase acel război: nu doar „de iure”, ci chiar „de facto”. Submarinele germane, care au fost o surpriză pentru întreaga lume, nimiciseră toate convoaiele din Atlantic. Marea Britanie rămăsese fără muniții pentru soldații ei, cu alimente doar pentru o săptămână, după care a urmat foametea.

În aceeași perioadă, armata franceză era zguduită de rebeliuni. Francezii pierduseră 600 000 de tineri pe Somme, în timpul defensivei de la Verdun. Armata rusească înregistra dezertări masive, oamenii își luau jucăriile și plecau acasă; rușii nu-l iubeau pe Țar. Armata italiană era și ea pe cale de a se prăbuși. Nu se trăsesse un singur foc pe teritoriul Germaniei. Niciun singur soldat inamic nu trecuse frontiera în Germania. Și, cu toate acestea, Germania era cea care oferea Angliei condițiile păcii. Germania oferea Angliei o pace negociabilă pe care juriștii o numesc „status quo ante basis”. Aceasta înseamnă „să dăm războiul deoparte și să considerăm totul așa cum a fost înainte ca războiul să înceapă”. Deci Anglia, în vara lui 1916, începuse să analizeze aceste propuneri și încă în mod serios. Nici nu prea avea de ales. Era una din două: să accepte o pace negociabilă, pe care Germania o oferea cu generozitate, sau să continue un război inutil până la nimicirea totală.

"VOM ADUCE SUA ÎN ACEST RĂZBOI"

În timp ce aceste evenimente aveau loc, sioniștii din Germania (care-i reprezentau de fapt pe sioniștii din estul Europei) au mers la Ministerul de război britanic și – aici voi fi foarte laconic pentru că povestea este lungă, dar am toate documentele care dovedesc afirmațiile mele – au spus: „Uitați cum stau lucrurile: încă mai puteți câștiga acest război. Nu trebuie să vă predați. Veți putea câștiga acest război, dacă Statele Unite ar deveni aliații voștri”. La vremea respectivă Statele Unite nu erau implicate în război. Eram proaspeți, eram tineri, eram bogați, eram puternici. Sioniștii au spus Angliei: „Vă garantăm că vom aduce Statele Unite în acest război ca aliat al vostru, să lupte de partea voastră, cu condiția să ne promiteți Palestina pentru după victorie”.

Cu alte cuvinte, ei făcuseră următorul târg: „Vom aduce SUA în război ca aliat al vostru. Prețul pe care trebuie să-l plătiți este Palestina, după ce anihilați Germania,

Austro-Ungaria și Turcia”. Anglia avea tot atâta drept să promită cuiva Palestina, așa cum SUA ar fi avut dreptul să promită, de exemplu, Japonia Irlandei, pentru vreun motiv oarecare. Este absolut absurd ca Marea Britanie, care nu a avut niciodată vreo legătură sau vreun interes sau vreun drept asupra a ceea ce se numea Palestina, să folosească această țară precum moneda de schimb oferită sioniștilor pentru serviciul lor de a aduce SUA în război.

Cu toate acestea Marea Britanie a făcut această promisiune sioniștilor, în octombrie 1916.

Și, la puțin timp după acest moment – și nu știu câți dintre dumneavoastră își mai amintesc – Statele Unite, care erau în cvasi-totalitate pro-germane, au intrat în război împotriva Germaniei, de partea Marii Britanii. Am afirmat că SUA erau în cvasi-totalitate pro-germane, deoarece ziarele americane erau controlate de evrei, bancherii americani erau evrei și, în general, mass-media americană aparținea evreilor; iar ei, acești evrei, erau pro-germani. Erau pro-germani, deoarece foarte mulți dintre ei proveneau din Germania și doreau să vadă o Germanie care-l va distruge pe Țar. Evreii nu-l iubeau pe Țar și nu doreau să vadă Rusia câștigând războiul.

Acești bancheri evrei-germani, precum Kuhn Loeb și alte bănci celebre americane refuzaseră să finanțeze Anglia sau Franța, chiar și cu un dolar. Ei au stat deoparte spunând: „Câtă vreme vedem Franța și Anglia aliate cu Rusia – nici un cent!” În schimb, acești bancheri au pompat bani în Germania, luptând în acest mod alături de Germania, în speranța de a vedea Rusia ingenuchiată și Țarul anihilat. Acum, aceiași evrei, când au văzut nesperata posibilitate de a obține Palestina, au mers în Anglia și au făcut acest târg. Și, la vremea respectivă, aceasta a dus o schimbare totală de atitudine, exact ca un semafor care trece de pe roșu pe verde.

"DECLARAȚIA BALFOUR - O CHITANȚĂ SUB FORMA UNEI SCRISORI"

După ce toate zările americane fuseseră pro-germane, explicând despre dificultățile întâmpinate de către Germania în războiul dus împotriva Angliei, deodată, pentru aceleași zări, germanii nu mai erau buni. Germanii erau ticăloși. Germanii erau numiți „huni”. Germanii executau surori ale Crucii Roșii. Germanii tăiau mâinile bebelușilor. La puțin timp după acest moment, Woodrow Wilson a declarat război Germaniei. Sioniștii din Londra au telegrafiat în SUA judecătorului Louis Brandeis (de la Curtea Supremă de Justiție), spunându-i. „Du-te acum și fă presiuni asupra președintelui Wilson. Noi obținem de la Anglia ce dorim. Acum e rândul tău să faci presiuni asupra președintelui Wilson să aducă în război Statele Unite”.

Iată cum au intrat în război Statele Unite ale Americii. America nu avea niciun interes în acel război. America avea la fel de mult interes în acel război ca cineva care ar trebui să fie pe lună în această seară, în loc să fie în patul lui. Pentru contextul Primului Război Mondial, nu a existat niciun sens ca America să fie implicată în acel război.

După ce noi, americanii, am intrat în război, sioniștii au mers în Marea Britanie și au spus: „Ei bine, noi ne-am îndeplinit obligațiile din acord. Hai acum să vedem ceva scris care să ne arate că veți respecta târgul și că ne veți da Palestina după război”. Ei atunci nu știau dacă războiul va

mai dura un an sau zece ani. Așa că s-au gândit să conceapă „o chitanță”. Iar „chitanța” a luat forma unei scrisori, care a fost însă redactată într-un limbaj foarte criptic, astfel încât lumea să nu-și poată da seama despre ce e vorba. Această scrisoare a fost denumită Declarația Balfour.

"CE-AR FI SĂ NE DEA NOUĂ PALESTINA?"

Declarația Balfour nu era deci decât promisiunea Marii Britanii de a plăti sioniștilor prețul efortului lor de a aduce SUA în război. Deci această celebră Declarație Balfour, despre care tot auzim vorbindu-se, este la fel de falsă ca o bancnotă de trei dolari. Și nu cred că aș fi putut demonstra acest lucru mai mult decât am făcut-o.

De aici au început necazurile. Statele Unite au intrat în război. Statele Unite au strivit Germania. Când războiul a luat sfârșit și germanii au mers la Paris pentru Conferința de Pace, acolo se aflau 117 evrei: era delegația condusă de către Bernard Baruch. Eu am fost acolo: e normal deci că știu. Ce s-a întâmplat apoi? Evreii, în cadrul Conferinței de Pace, în timp ce tăiau în felii Germania și împărțeau în bucăți Europa națiunilor care aveau și ele pretenții, au spus: „Ce-ar fi să ni se dea nouă Palestina?” După care au scos în public, în fața germanilor (care nu știau nimic), Declarația Balfour. Și, în acea clipă, germanii au înțeles că fuseseră învinși și obligați să plătească înspăimântătoarele reparații de război, numai din cauza faptului că sioniștii doriseră Palestina și fuseseră decizi să o obțină, prin orice mijloace.

"EVREII AU VÂNDUT GERMANIA"

Evenimentele acestea ne conduc la un alt punct interesant al istoriei. Când germanii au realizat ce se petrece, au fost evident indignați. Trebuie precizat că, până în acel moment, în nicio țară a lumii, evreii nu erau mai confortabil instalați decât în Germania. Era acolo domnul Rathenau – un personaj la fel de important în finanțele și industria Germaniei cum era Bernard Baruch la noi. Era domnul Balin, care deținea două mari linii maritime – North German Lloyd's și Hamburg-American Lines. Era domnul Bleichroder, bancherul familiei Hohenzollern. În Hamburg era familia de evrei Warburg, deținători ai celor mai mari bănci comerciale ale lumii. Evreii trăiau foarte bine în Germania, fără îndoială. Deci germanii au avut tot dreptul să gândească: „Iată, într-adevăr, trădare!”.

A fost o trădare care poate fi comparată cu următoarea situație ipotetică. Să presupunem că SUA ar fi în război cu URSS. Și că noi învingem. Și că le spunem rușilor: „Știți ceva, hai să uităm toată tărșenia. Vă oferim o pace negociabilă”. Și deodată China comunistă ar intra în război, ca aliată a URSS. Iar implicarea Chinei ar duce la înfrângerea noastră. O înfrângere dureroasă, cu un cortegiu de reparații pe care imaginația unui om nu le poate concepe. Apoi imaginați-vă că, după înfrângerea noastră, am afla că tocmai chinezii de la noi ne-au trădat. Că e vorba de propriii noștri chinezi. Că ei ne-au trădat și că, prin ei, China comunistă a fost ademenită în război împotriva noastră. Care ar fi atunci atitudinea noastră, a americanilor față de cetățenii noștri de origine chineză? Probabil niciun chinez nu și-ar mai arăta fața pe străzile Americii. Și nu ar fi destui stâlpi de iluminat și copaci, pentru a ne ocupa de ei. Imaginați-vă deci, cum v-ați simți ...

(va urma)

Istoria noastră pentru oaspeți

- Spre sfârșitul secolului XIX s-au făcut numeroase intervenții pentru a facilita transportul oamenilor din Timișoara la Buziaș la apele minerale binefăcătoare. S-au făcut eforturi pentru a asigura fonduri necesare construcției unei Linii a sănătății la Buziaș.

- Pentru susținerea acestei idei, Comitatul Timișoarei, ca parte a imperiului Austro-Ungar a votat la 1 septembrie 1889 decizia de a dona 72.000 de florini pentru construcția căii ferate între Timișoara și Buziaș.

- La 1 martie 1894 a avut loc la Timișoara ședința de constituire a Societății Locale de Cale Ferată Timișoara Buziaș

care cu un capital de 2.400.000 koroane obținuți prin vânzare de acțiuni, va demara procesul de construire a căii ferate.

- La începutul anului 1895, Ministerul Comunicațiilor din Budapesta a acordat concesiunea cu nr. 64975/95, care dădea Societății Locale de Cale Ferată Timișoara Buziaș dreptul de a construi și de a exploata calea ferată între Timișoara și Buziaș.

- Între anii 1895 și 1896 Societatea a construit calea ferată cu o lungime de 31,2 Km, între Timișoara și Buziaș cu capital privat.

Locomotiva cu abur Etelka

Probele tehnice ale liniei au fost făcute în 18 noiembrie 1896 când primul tren care a circulat a transportat Comisia de Recepție formată din reprezentanții Ministerului Comunicațiilor de la Budapesta, ai județului Timiș și ai Societății. Locomotiva Etelka care a circulat pe traseul Buziaș - Buziaș-Băi a fost adusă nouă de la uzină Bau Munkacs Beszkider Eisenbahn și era de tipul XXXVn Bn2t. A fost fabricată în anul 1885 cu nr. 1598. Au fost construite 6 locomotive de acest tip, din care 4 locomotive au fost aduse în România.

Locomotiva Etelka cu tren

- Joi, 19 noiembrie 1896 a avut loc deschiderea festivă a Căii Ferate. Trenul care a circulat a fost compus dintr-un vagon de clasa I și trei vagoane de clasa a II-a, toate ocupate de invitați. Prețul de construcție a liniei a fost de 76.920 de koroane /Km de cale.

- Între 19 noiembrie 1896 și întâi ianuarie 1919, calea ferată dintre Timișoara - Buziaș proprietate a Societății, a fost în exploatarea Căii ferate de Stat Ungare (M.A.V.)

- În 1898 a fost construită în Buziaș Remiza de Locomotive care a fost utilizată până în anul 1960.

În anul 1908, Musong, proprietarul stațiunii Buziaș, a construit o fabrică de îmbuteliat apă minerală, și a fondat Compania Privată de Cale ferată Buziaș. Parcul Băilor care folosind capital privat a construit calea ferată standard care făcea legătura între Buziaș gară, fabrica de îmbuteliat apă minerală și stațiunea Buziaș Băi. Această linie a fost exploatată de Societate între anii 1908 și 1948.

- La 1 ianuarie 1919, calea ferată Timișoara - Buziaș trece în exploatarea Regiei de Cale Ferată Române (C.F.R.).

- Prin convenție cu Societatea Locală de Cale Ferată Timișoara - Buziaș în 4 martie 1926 Statul Român a despăgubit toate acțiunile și a devenit în fapt proprietarul căii ferate Timișoara - Buziaș.

- Între 1935 - 1937 s-a construit rețeaua telefonică aeriană între Timișoara și Buziaș. Linia a fost refracționată cu șina și ramificații de tip 34,5.

Prin Legea nr. 579, publicată în Monitorul Oficial nr. 179 în 4 august 1942, Statul Român cumpără întregul patrimoniu al Societății Locale de Cale Ferată Timișoara - Buziaș și după această dată Societatea încetează să existe.

Ultimul tren de pasageri între Buziaș-Buziaș Băi

Foaia inimii noastre, foaia inimii voastre, foaia inimii tuturor...

„Foaia Inimii” pe care dumneavoastră, cititorii o țineți chiar acum în mâini, reprezintă în primul rând împlinirea unei năzuințe pe care de ceva vreme o doresc materializată. Sigur, vremurile nu ușoare, m-au determinat să amân acest proiect prin care oaspeții stațiunii noastre, să ne poată cunoaște mai bine și de ce nu, să ne prezinte și altora cu ajutorul unei reviste, stațiunea noastră, stațiunea inimii!

Țin să mulțumesc din început, Trustului de Presă „Magazin”, pentru amabilitatea cu care ne-a pus la dispoziție în revista fanion a trustului, un generos spațiu de colaborare. Aici, lunar, dumneavoastră cititorii veți găsi date și informații, despre această așezare cunoscută încă de pe vremea romanilor, sub denumirea de Ahibis și care între anii 1071 – 1072, apare pentru prima dată cu numele de Buziaș în documentele istorice. Demn de reținut, este și anul 1321, când la 26 februarie, este atestată documentar existența localității prin diploma regelui Carol Robert de Anjou. Stațiunea balneară Buziaș, pe drept numită și stațiunea inimii, este un loc pentru inima fiecăruia, unde în urmă cu mai bine de un veac, a poposit și împăratul Austriei, Franz Joseph, pentru a-și îngriji sănătatea, și care este gata mereu să-i primească pe cei care caută un refugiu liniștit și răcoros în zilele toride de vară. Aici vă așteptăm pe toți la izvoarele de apă minerală naturală și la unicul strand termal cu apă minerală naturală din Europa.

Sorin MUNTEANU

Director al Societății Comerciale de Tratament Balnear Buziaș

PUBLICITATE

- ✓ Relaxare la orice/fiecare sfârșit de săptămână
- ✓ Stare de bine, stare de normalitate
- ✓ Generator alternativ de energie pentru întreaga săptămână

CURA DE WELLNESS PENTRU WEEK-END COMPLEX HOTELIER PARC***

245 lei/persoană/pachet

SERVICIILE HOTELIERE INCLUSE ÎN PACHET:

- ❖ 2 nopți cazare cu mic dejun tip buffet
- ❖ masă în cont
- ❖ pachet wellness

PACHETUL DE WELLNESS CUPRINDE:

- ❖ piscină și saună
- ❖ acces în sala de fitness

LA CERERE OFERIM:

- ❖ dejun – 30 ron/persoană/zi
- ❖ proceduri suplimentare

MENTIUNI:

- ✓ onorarea solicitărilor se face în limita camerelor disponibile
- ✓ procedurile se fac în zilele de vineri și/sau sâmbătă
- ✓ pachetul de servicii are TVA inclus
- ✓ taxa de stațiune, de 3 ron/persoană, se achită la recepție
- ✓ pachet pentru regim de single: **285 ron/pachet**

INFORMAȚII SUPPLEMENTARE ȘI REZERVĂRI:

Telefon: 0256/321.320
Fax: 0256/321.581
GSM : 0755.080.094

E-mail: rezervari@buzias.ro sau statiunemarketing@buzias.ro

O SAPTĂMÂNĂ LA BUZIAȘ! HOTEL PARC***

845 LEI/PERSOANĂ/PACHET

PACHETUL INCLUDE URMĂTOARELE SERVICII HOTELIERE:

- ✓ CAZARE ÎN CAMERĂ DUBLĂ /SINGLE CU MIC DEJUN BUFFET 6 NOPTI
- ✓ DEJUN ȘI CINĂ ÎN SISTEM FIȘĂ IN 6 ZILE
- ✓ TRATAMENT LA ALEGERE 5 ZILE

- ❖ PENTRU CONSULTAȚIA MEDICALĂ SE PERCEPE UN TARIF DE 20 LEI/PERSOANĂ ÎN CAZ CĂ NU ESTE PREZENTAT BILETUL DE TRIMITERE DE LA MEDICUL DE FAMILIE.
- ❖ GRUPE DE AFECȚIUNI CE SE POT TRATA: cardiovasculare, digestive, circulatorii, neurologice.

MENTIUNI:

- ✓ Zilele de intrare sunt duminica sau luni dimineața, pentru a avea continuitate la procedurile de tratament.
- ✓ Pachetul de servicii poate fi oferit și pentru 12 și respectiv 18 zile.
- ✓ Solicitățile se confirmă în limita locurilor disponibile.
- ✓ Baza de tratament vă pune la dispoziție: jacuzzi, duș subacval, hidroterapie, masaj terapeutic, de relaxare, de tonifiere, kinetoterapie, saună, fizioterapie, aplicații locale cu ceară de albine, terapie manuală, drenaj limfatic, băi galvanice.
- ✓ Oferim pachetul și în regim de single. VALOARE PACHET 965 LEI.
- ✓ La cerere putem oferi pachetul în regim de demipensiune. VALOARE PACHET 725 LEI, respectiv 845 LEI în regim de single.
- ✓ Oferim pachetul pentru cazare cu mic dejun inclus + tratament la tariful de 605 LEI/pers respectiv 725LEI în regim de single.
- ✓ Acces în sala de fitness GRATUIT.
- ✓ ACCES ÎN PISCINA HOTELULUI, TARIF DE 70 LEI/PERSOANĂ
- ✓ Accesul în piscină este inclus în pachet NUMAI dacă nu se optează pentru alte proceduri de tratament.
- ✓ Taxa de stațiune 2,5 LEI/persoană.
- ✓ Pentru informații suplimentare și rezervări:
 - Telefon recepție hotel 0256.321.320 sau 0755.080.094
 - E- mail rezervari@buzias.ro; statiunemarketing@buzias.ro
 - www.buzias.ro

OFERTA ESTE VALABILĂ ÎN PERIOADA
15 IANUARIE - 15 DECEMBRIE 2011

SĂRACU' AMZA!

- Care ești, mă, la poartă?
- Eu sunt, nea Mărine! A' lu' Nică-a' lu' Manega, din Morunglav...
- Din Morunglav... Asta e prin părțile Romanașului...
- P-acolo, p-acolo... țâne câinele ăla, că-mi rupe pantalonii!
- Care câine mă, că n-am...?
- Nici eu n-am pantalonii... N-ai prin casă vreo pereche în plus?
- Așa e, mă, băiete, ești gol ca napu'!... Da' ce pățiși?
- Pățai pe naiba, nea Mărine... Fusei la ștrand, să mă scald, și-mi furară unii hainele.
- La ștrand... În Băilești... noaptea-n amiaza mare... Zi mai bine că fuseși la Leana lu' Zăpăcitu și te prinse bărbatu-său cu țâța-n gură și cu mâna la căldură... Și-n loc să nimerești ușa, nimeriși geamu'... Uite, ia trelin-gu' ăsta. E al lu' Sucă. A fost și el la "ștrand", acum trei nopți... A venit acasă cu plantație de vinete la ochi... Tu scăpași ieftin, bag samă... Vrei un pahar cu zaibăr?
- Vreau, nea Mărine, că mi-e o foame de n-am unde dormi la noapte...
- Ai grijă cu vorbele, băiete. Nu folosi ce-i al altuia, că te vede Dumnezeu și te bate... Astea sunt cuvintele lu' Papaiani, când îl juca pe Păcală...
- Ai dreptate, nea Mărine. Da' n-o fac dinadins. Mă pomenesc, așa, că spun cuvinte pe care le-au spus alții, înaintea mea. Uite, bunicu-meu, Dumnezeu să-l ierte, avea o vorbă: "De trei ori o tăiai și tot scurtă rămase". Acum, eu ce să fac? Să n-o mai spui? Și dacă n-o mai spui, nu se pierde?
- Mă, băiete, tu nu ești prost. Nu ești prost neam... De ce ziseși că veniși?... Că n-o crezui pe-aia cu ștrandu' și cu hainele... Iar cu Leana lu' Zăpăcitu făcui eu o glumă...
- Venii c-un rost și cu o treabă, nea Mărine. Și n-am haine, că așa venii pe lume. Curat, luminat, de Maica Precista lăsat...
- Iar spui vorbe vechi...
- ... Venii, nea Mărine, să-mi spui taina dumitale.
- De unde știi că am vreo taină? Și la ce-ți folosește s-o afli?
- Îmi folosește, nea Mărine, că mi-e frig. Mi-e un frig d-ăla care nu trece decât cu răspunsuri...
- Da' frică nu ți-e?
- Ba mi-e frică.
- Atunci îți spui... Uită-te la mine, băiete: ce vezi tu, nu e adevărat. Eu nu exist... Nea Mărin nu există. Dar trăiește... Așa mă făcu Amza Pellea... Săracu' Amza! Muri el, ca să trăiesc eu.

P.S. Pe 12 decembrie s-au împlinit 27 de ani de la moartea lui Amza Pellea. Uitai...

Miron MANEGA

BOUL ȘI MĂGARUL

Pe pajiștea scaldată-n bronz și soare
Pe drumul dintre Zlata și Cahul,
Venea un bou voinic și mare
Și era fericit și sătul.

Dinspre hârtoape pe hăul de lumină,
Umbrind cu trupu-i schilav tot platoul,
Un biet măgar, venind înspre colină
Se întâlnește nas în nas cu boul.

- Ce-i cu tine mutră pirpirie, -
Întrebă boul. Ce mai este nou?
Și i-a răspuns măgarul: - Ce să fie?
Deocamdată-i rău stimate bou.

De când mă știu, mă lupt cu disperarea
Într-una stors de vlagă, fără rost,
Stăpânii mă tot bat de-mi rup spinarea
Și în urmă, mai descoperă că-s prost.

Și uite așa îmi târai biata humă,
Și-mi deapăn visul, trudnic și plâpând
De jalea mea toți oamenii își fac glumă
Și rabd și tac și-a pururea flămând.

- Sărmane măgar, ce soartă imbecilă...
Hai vino-ncoa, căci am porumb și mei
Și grâu... îngână boul plin de milă
Hai vin-o și mănâncă tot ce vrei!

Te va servi, pe întinsul de verdeață
Cu fân mirositor crescut pe coastă
Cu apa de izvor, cu iarba creață,
Chiar vaca, drăgălașa mea nevastă.

Într-adevăr, în liniștea opacă
Măgarul s-a-ndopat cu frenezie,
Apoi privind cu ochi tâmpiți la vacă
Își spuse în gând: - Ce vacă durdulie!

Ce languroși sunt ochii ei ... cum zburdă
Cu coapsele și sufletu-mi adapă
Ce fină e, ce nostimă și durdă
Încât parol că-mi lasă gura apă!

Și întocmai ca un frate din Granada
I-a sărutat copita să-i complacă,
Ea îi zâmbi, făcându-și vânt cu coada
Și el ca un măgar s-a dat la vacă.

Când se întoarse boul pe coline,
Văzu și el ce coarne mari purta.

MORALA:
Când ești bou, ia seama bine
Să nu inviți măgari la masa ta.

Ion PRIBEAGU

Mușatisme

- * Femeile nu înșeală, compară.
- * Lanțurile au redactat definiția libertății.
- * Plictiseala lungește ziua și scurtează viața.
- * O plantă care provoacă insomniile unora: laurii altora.
- * În ziua victoriei, nu uita să-ți amintești și de înfrângerile anterioare.
- * Nu gloria este efemeră, ci numai cei ce o au.
- * Amintirile unora se numesc remușcări.
- * Amintirile sunt asemenea cărților din biblioteca ta. Cauți câte una când nu mai ai nimic nou de citit.
- * N-am cerut vieții nimic. Tot ce am avut, i-am smuls. Și tot ce n-am avut, mi-a furat.
- * Cu vremea să mergi în pas, nu la pas.
- * Una e să ceri, alta să cerșești, și cu totul altceva să revendici.
- * Când ți se cuvine ceva, să nu ceri. Pretinde.
- * Te-ai întrebat vreodată câte mâini au făcut pâinea pe care, cu una singură, o duci la gură?
- * Fără mâna omului, omenirea ar fi trăit în patru labe.

Tudor MUȘATESCU

Schiță umoristică

"FII DRĂGUȚ!"

Alo! Gigi? Ce faci, mă, n-ai plecat? Hai, măi băiete, că e târziu, încep să vină musafirii. Auzi, ai luat tot ce trebuia? Sarmalele... Să fie calde, ca să nu mai pierdem vremea... Nu pune oala în sacoșa de plastic, că se topește și se-ntâmplă naibii vreo nenorocire, le aduni de pe asfalt... Și casetofonul... Nu-l uita, că mai faci un drum. Ia și picupul. Ia-l, să fie. Dimineața mai punem un Gică Petrescu, o Romica Puceanu... Auzi, măi, tu n-ai niște murături mai ca lumea, că știu că te pricepi. Așa, gogonele, gogoșari, țelină... Pe-penași ai? Bravo! Ia cât mai mulți, surpriza ser-rii. Bine, măi, dă-i bătaie. Pa! Alo, stai așa! Măi, Gigi, îți spun o chestie feroasă, cazi pe jos. Nu ne-a ieșit piftia. Nu i-a pus nevasta-mea sufici-

entă gelatină și nu s-a închegat. E sleită. Aveți voi ceva în acest sens? Atunci ia două platouri, să fie... Bine, mă, mersi, ești un drăguț, dă-i bă-taie, pa! Păi ia și tu un taxi. E greu, cred și eu, nu încerca la telefon, stai în strada și faci cu mâna... Poate găsești o ocazie particulară... Mă, scuza-mă, dar nu pot să scot mașina din garaj pe vremea asta, tu știi ca din noiembrie o pun la iernat și-o scot în aprilie... Hai că te descurci tu. Pa! Mai, scuza-mă, uitasem să te întreb de vin. Ai ceva special? Păi, vâru-ăla al tău de la... Aha! Săracu... De, lăcomia. Atunci ia d-ăla în-fundat de la alimentară. La chil. Sec. Vreo zece, maximum cinspe. Hai, pa! Nu te întreb de bani, că știu că ai, slavă Domnului, te descurci, nu te

întreb cum... Alo! Măi, nu da drumul la taxi, că poate dai o fugă până-n Șulea, ca s-aduci o mă-tușă. N-o cunoști, e o tipa simpatică, hai-oasă foc, ne face program... Auzi, știi ce zice nevastă-mea? Ca la anu' să facem revelionul la voi. Aveți mai mult spațiu, nu deranjăm vecinii... În sfârșit, chestia asta o discutăm la noapte, c-avem timp. Dă-i bataie! Pa! Alo! Gigi! Mă, fii tu drăguț și fă un ocol pe la "Mistrețul", cică au salam, de urs, de mistreț, de verviță... Da, și de Woody... Hai ca ești simpatic, ai umor. Da-i bătaie! Pa! Alo! Alo! Bravo! A închis! Și-am uitat esențialul: să-i zic s-o ia și pe nevastă-sa. Altfel cine-o să spele vasele?

Ion BĂIEȘU

CEL MAI RAPID CARTONAȘ ROȘU

Jean Vlădoiu a stabilit un record la Mondiale. A fost rezerva cel mai rapid eliminată din istoria competiției. Cele 4 minute petrecute de român pe teren la turneul final din SUA 1994 par însă o eternitate dacă e să le comparăm cu performanța lui Giuseppe Lorenzo de la Bologna. Chiar și după 21 de ani, isprava sa rămâne pe primul loc în întreaga istorie a fotbalului profesionist.

9 decembrie 1990. Giuseppe Lorenzo a fost titular în Bologna-Parma din Serie A, însă nu a rezistat prea mult pe teren. Nimeni nu știe când a avut timp să acumuleze nervii pe care i-a acumulat, cert este că a fost nevoie de doar 10 secunde pentru un fault de cartonaș roșu.

27 decembrie 2009. Performanța lui Lorenzo este depășită doar de un jucător amator. David Pratt de la Chippenham Town l-a faultat dur pe Chris Knowles de la Bashley după doar 3 secunde de la startul partidei și a văzut instantaneu cartonașul roșu. Meciul s-a jucat în Southern Premier Division și a fost câștigat de Bashley cu 1-0.

Octombrie 2000. Lee Todd de la Cross Farm Park Celtic nu a faultat pe nimeni dar a fost eliminat după doar două secunde. "Fuck me, that was loud!" a fost fraza rostită de atacant imediat ce arbitrul a fluierat startul meciului. Centralul l-a auzit și i-a arătat cartonașul roșu pentru limbaj nespportiv.

ianuarie 2007. Keith Gillespie a fost eliminat înainte să joace vreo secundă. Intrat în locul lui Derek Geary, Gillespie (Sheffield United) i-a aplicat un cot discret lui Stephen Hunt (Reading). Arbitrul a văzut gestul și l-a trimis pe Gillespie înapoi la cabine, când jocul nici măcar nu fusese reluat în urma schimbării.

Mircea PETROMAN
Redactor sportiv al Trustului de Presă "Magazin"

Ipoteze inedite

TUNELURILE DE COMUNICARE ȘI SURSELE DE APĂ DIN CETĂȚILE ANTICE DE PE LA NOI

Majoritatea cetăților de pe teritoriul țării, din Antichitate și până în Evul Mediu aveau surse sigure de apă care erau secrete, ca să nu cadă în mâna asediatorilor de orice fel cât și tunele de comunicare între ele, sau la câțiva km distanță, pentru a se putea refugia din cetate și pentru a cădea noaptea în spatele asediatorilor. Turcii au învățat de la arabi o metodă de a depista sursa de apă a cetății și a ocupa cetatea prin înșetare, tăindu-i sursa de apă. CE FĂCEAU... alergau un cal în jurul cetății până când era tot spume și înșetat Atunci calul înșetat se oprea deasupra fievii, conductei ce ducea apa în cetate încercând cu copita să sape până la apă. Asediatorii săpau apoi până la conductă, întrerupeau apa și apoi în câteva zile cetățenii cetății se predau de înșetați. De aceea sursa de apă (care putea fi otrăvită dacă nu putea fi întreruptă), era foarte importantă și foarte secretă, pentru apărarea cetății... De asemenea tunelurile de comunicare erau importante în caz de asediu pentru aprovizionarea cu alimente a cetății, pentru a scăpa din încercuire, pentru a cădea noaptea în spatele dușmanului și cei asediați deveneau încercuitori, sau pentru a primi ajutoare în soldați etc...

Deși erau lucrări ample, costisitoare în bani și timp necesitând eforturi deosebite, totuși importanța acestora era de cele mai multe ori decisivă.

În județul Timiș, asemenea tunel de comunicare se află între Bogda și Altringhen, în apropiere de Gătaia pe dealul Șumigului unde era cetatea dacică Zoruca, devenită mai târziu Șemlio.

Dr. ec. Ștefan TARJOC
Timișoara

ZIUA E MAI SCURTĂ CA URMARE A PUTERNICULUI CUTREMUR DIN 11 MARTIE 2011 DIN JAPONIA

Probabil că nici nu vă veți da seama, dar să știți că ziua s-a micșorat puțin ca urmare a devastatorului cutremur de 8,9 grade pe scara Richter, ce a avut loc ieri, 11 martie 2011, în Japonia. Geofizicianul NASA, Richard Gross, a calculat că, datorită acestei catastrofe naturale, viteza de rotație a Pământului a crescut cu 1,6 microsecunde, ceea ce înseamnă că și ziua e mai scurtă cu 1,6 microsecunde, conform site-ului physorg.com.

Această schimbare a vitezei de rotație a Pământului este ceva mai mare decât cea survenită anul trecut ca urmare a unui alt cutremur devastator (cel din Chile). Cea mai mare scurtare a zilei a avut loc în decembrie 2004, după marele cutremur din insula Sumatra, atunci când ziua s-a micșorat cu 6,8 microsecunde.

Ștefan TOMOLIAGĂ
Redactor-șef al revistei „Foaia Săcălăzului” din cadrul Trustului de Presă „Magazin”

Adio colonizării spațiului extraterestru!

Știați de grandiosul plan al celebrului astrofizician Stephen Hawking? Acesta își dorea ca rasa umană să poată părăsi Pământul și să se stabilească pe alte planete sau sisteme solare, iar acolo să întemeieze adevărate colonii. Dar se pare că totul va rămâne la nivel de vis. De ce? Pentru că NASA a descoperit că spațiul extraterestru nu-i un loc bun pentru a face sex, conform lui The Independent. Și asta întrucât orice copil conceput și născut în spațiu extraterestru va fi steril. Cauza ar constitui-o nivelul ridicat de radiații din spațiul cosmic, ce ar distruge orice producție de ovule sau spermatozoizi ale copiilor născuți. Totodată, aceștia ar avea "defecte mentale și fizice", tot ca urmare

a expunerii la radiații ridicate. Fără supraviețuitori, rasa umană din colonii s-ar stinge...

N-ar putea navele spațiale să-i protejeze de aceste radiații cosmice? Se pare că nu, întrucât radiațiile cosmice sunt particule protonice de înaltă energie, iar oamenii sunt în siguranță doar pe Pământ, ca urmare a atmosferei și a câmpului magnetic al planetei noastre.

Așadar, adio colonizare spațială!

Adina BORZA
Redactor-șef al revistei "Jurnal de Moravița" al Trustului de Presă "Magazin"

A ZBURAT LA CER...?

Legenda spune că celebrul rege Alexandru Macedon/Mare (356-323 î.Hr.) a făcut o încercare de a se înălța în văzduh! Cam greu pentru el, căci acum peste 2.000 de ani nu existau nici elicoptere, nici baloane și nici avioane. În această intenție, Alexandru Macedon a înhămat la un car și a călătorit; câțiva grifoni înfometați pe care i-a momit cu bucăți de carne înfipte în vârful unei prăjini. Dar, din nefericire, în cursul evoluției aeriene, marele conducător de oști ar fi întâlnit o pasăre cu figura umană care i-a atras, cu toată seriozitatea, atenția că zborurile în cer sunt interzise. Avertismentul și-a atins menirea. În fine, Alexandru Macedon a revenit pe pământ și a constatat că a aterizat destul de departe de punctul de plecare.

Alexandru Macedon nu este însă singurul conducător ce a încercat așa ceva. În Persia, marele zeu Ahura-Mazda este figurat într-un soi de barcă cu aripi, plutind în văzduh deasupra oamenilor, vehiculul acesta fiind comun și lui Ashour, soțul zeiței Ishtar, slujită de asirieni și babilonieni. Regele Kai Kawus al Persiei a legat chiar mai mulți vulturi de tronul său, pentru a fi luat la cer.

Marioara MICULA
Redactor al revistei "Jurnal de Bara", din cadrul Trustului de Presă "Magazin"

UMOR EVREIESC

Jacob care locuiește la Tel Aviv îi telefonează fiului său Samuel, care a emigrat la New York, și-i spune:

- Regret că-ți stric ziua, dar trebuie să-ți spun că eu și maică-ta suntem pe cale să divorțăm. 45 de ani de suferință sunt de ajuns.

- Tată, cum poți să spui asta??? Și chiar acum înainte de sărbători! strigă fiul său.

- Nu mai pot s-o văd în fața ochilor, răspunde tatăl, ne-am plictisit unul de celălalt, și sunt sătul de toată povestea asta, așa că fă-mi un serviciu și sun-o pe soră-ta Anna la Chicago. Și închide rapid telefonul. Disperat, fiul o sună pe soră-sa care rămâne mască.

- Cum vor să divorțeze? La vârsta lor?!? Am eu grijă de asta. Și-l sună direct pe tatăl ei și-i spune:

- N-o să divorțati! Nu faceți nimic până când eu și frate-meu venim la voi. M-ai înțeles? NIMIC! Și trânteste telefonul.

Tatăl închide, și se întoarce spre soția lui spunându-i:

- Totul e foarte bine Rebecca, copiii vin să-și petreacă sărbătorile cu noi și în plus o să-și plătească singuri biletele de avion.

Cristian Liviu MOSOROCEANU
Redactor-șef al revistei "Jurnal de Anina" din cadrul Trustului de Presă "Magazin"

Amadeus...

Cine nu-l cunoaște pe cel mai mare muzician al tuturor timpurilor, Wolfgang Amadeus Mozart? Interesante prenume: Wolfgang Amadeus. Dar ele chiar au fost adevărate? Geniul muzicii a fost botezat cu numele Johannes Chrysostomus Wolfgangus Theophilus. Ca prenume s-a impus Wolfgang. Însuși Mozart (1756-1791) folosea cu plăcere forma numelui Amade și se semna deseori cu Wolfgang Amade. Însă Amadeus era mai des folosit (reprezintă traducerea latină de la Theophilus; traducerea germană ar fi fost iubirea divină). „Wolfgang Amadeus Mozart” s-a impus abia în secolul XX.

Cristina MILOVAN
Redactor-responsabil pentru revista "Jurnal de Moldova Nouă" a Trustului de Presă "Magazin"

Din secretele celui mai mare faliment bancar din istoria României

Dimensiunile ei erau comparabile cu cele ale BCR sau BRD de astăzi, având și patru sucursale în străinătate, la Paris, Istanbul, Viena și New York.

Banca Națională a României a încercat să o salveze, însă ea a fost ulterior lichidată în 1948, la o sută de ani de la înființare.

Istoricul de bănci Kirson, care are 14 ani de studii a arhivelor bancare și șapte ani de experiență ca istoric al CEC Bank, a publicat primele două volume intitulate "Criza economică și bancară din anii 1929-1933: Prăbușirea Băncii Marmorosch, Blank & Co., Documente revelatorii (1904-1948)" din colecția documentară "Noi suntem bancheri". Kirson spune că acum lucrează la cel de-al treilea volum, care va apărea în septembrie, odată cu un studiu științific în care va prezenta analizele și concluziile lui.

Primele două volume cuprind în jur de 200 de documente importante din arhivele "titanicului bancar" - după cum numește istoricul banca Marmorosch, cum ar fi procese-verbale ale ședințelor din conducerea băncii, discuții secrete dintre Ministerul de Finanțe și BNR, cât și un document de peste 100 de pagini care cuprinde concluziile redactate de avocații băncii, în procesul cu Ministerul de Finanțe, și depuse la Înalta Comisie de Apel. Documentele publicate în volum se găsesc în fondul de arhivă al Băncii Marmorosch, Blank & Co., aflat în administrarea Arhivelor Naționale ale României - Direcția Municipală București.

"E ceva rar să găsești în arhive documente atât de bine formulate. Se scoate la suprafață un diamant. Între cauzele falimentului sunt unele care te năucesc, și-e și frica să le spui. În 2001 le-am văzut prima dată, și mi-am zis că nu e momentul. Dar iată că o criză a făcut să scoată la suprafață detaliile altei crize. Am început să lucrez în 2006, dar am abandonat: economia era în creștere, toată lumea era pe val. Când a început criza actuală, toți au început să mă întrebe, și nu numai cei din bănci: uite criza, de ce nu scrii despre criză?", povestește Kirson.

Ambele volume din colecția documentară de istorie bancară pot fi citite gratuit, în format pdf, pe site-ul kirson.ro, sau pot fi comandate la editura Kirson. Exemplarele pe suport hârtie sunt numerotate, nominalizate și poartă semnătura îngrijitorului de ediție.

"M-am gândit să le ofer gratuit în format pdf să le poată citi oricine. Bani oricum nu scoți din cultură".

Occidentul are un avantaj în plus față de noi, pentru că la ei istoria bancară se cunoaște, iar bancherii, avocații și alți specialiști pot învăța din greșelile trecutului, spune Kirson.

"În Occident, te invită băncile în arhiva lor secretă, dau burse pentru asta. Și noi avem o istorie a băncilor, dar eu după 14 ani de studiu a arhivelor și după lansarea celor două volume, pot să spun că am trecut doar de ucenicie ca să pot face marile cărți. De exemplu, un jurnalist tratează subiectele la cald, pentru că le simte. Dar un istoric trebuie să le trateze într-o manieră obiectivă, este o mare responsabilitate, nu poți să judeci fără să fii sigur, pentru că oamenii respectivi nu se mai pot apăra".

Întrebat care este cel mai impresionant lucru pe care l-a descoperit cu privire la falimentul Marmorosch, Kirson răspunde: "Dacă citiți acolo vă cutremurați, lucrurile sunt încă sensibile. Eu am scos la suprafața ceva, după 80 de ani. Dar pentru a putea vorbi cu o lejeritate obiectivă despre ele, ar trebui să mai apară încă un tânăr peste încă 80 de ani care să mai studieze. Avocații apărării băncii, mari avocați, Djuvara, Corodeanu, veneau la bară (în proces - n.r.) și nu puteau spune niște lucruri ale sistemului de atunci".

Sediul băncii, Palatul Marmorosch, un monument istoric important, situat în centrul vechi al Capitalei, a ajuns în 2004 sediul central al băncii BRD, pentru un preț de sub 1 mil. euro. Banca a vândut în 2007 imobilul monument pentru un preț de 10 mil. euro firmei Doamnei Imobiliare, care vrea să adauge un turn de 37 de metri peste acoperiș. BNR încearcă într-un proces în instanță să redobândească dreptul de proprietate asupra clădirii Marmorosch Blank.

"Notorietatea unei bănci era dată de notorietatea bancheului care o conducea. Dacă se auzea la Paris ca Marmorosch sau Blank erau de încredere, atunci își depuneau banii la banca lor. Rolul pe care îl avea omul s-a substituit acum brandului", spune Kirson.

Cei mai mari bancheri din istoria dinainte de comunism au fost, în opinia istoricului:

- Mauriciu Blank - de origine evreiască, a lucrat 66 de ani ca bancher
- Nicolae Chrissoveloni - care a avut banca cu același nume în anii 1920
- Costache Bălcescu - fratele revoluționarului Nicolae Bălcescu și președintele CEC
- Eugeniu Carada - a înființat BNR în 1880
- Victor Slăvescu - și-a dat seama încă din 1927

"A avut toate nuanțele și toată strălucirea unei prăbușiri, a fost un faliment adevărat. La Bancorex a fost altceva. Clienții nu s-au înghesuit așa, iar banca nu s-a prăbușit în urma unei crize. Cauzele la Bancorex au fost cu totul altele", spune istoricul de bănci Ștefan Petre Kirson.

Este vorba despre falimentul celei mai puternice bănci românești din perioada interbelică: Marmorosch, Blank & Co., intrată în incapacitate de plată în 1930 ca urmare a crizei economiei mondiale. Instituția, construită de Iacob Marmorosch - care s-a asociat apoi cu Mauriciu Blank, a avut o contribuție semnificativă la dezvoltarea României din acea perioadă.

că în lipsa unor legi și reglementări bancare vor apărea probleme, în condițiile în care numărul băncilor se dublase de la 561 la 1097 în perioada 1919 - 1929.

Istoricul spune despre Costache Bălcescu și Carada că pot fi considerați patriarhii finanțelor României.

În timpul comunismului, Kirson spune că cei mai mari trei bancheri au fost:

- Florea Dumitrescu - ministru de finanțe, guvernator BNR
- Mihai Diamantopol - președintele Băncii de Investiții, actualul BRD, și apoi președintele Bancorex
- Mircea Popovici - președintele CEC timp de 27 de ani.

Vorbind despre problema deficiențelor bugetare mari pe care le au statele dezvoltate din lume, istoricul se întreabă cum va fi acoperită această cheltuială care depășește puterea fiecărei țări.

"L-am cunoscut pe directorul de marketing al

Iacob Marmorosch

Clădirea Marmorosch Blank

CEC din perioada 1936-1952. Eu l-am cunoscut la 94 de ani. A fost student al lui Iorga, doctor în economie, o elită bancară. Mi-a spus: economia nu se hrănește cu vise ca în amor".

Întrunirea Senatului Uniunii Jurnaliștilor din Banatul Istoric pentru ediția 2011

La mijlocul acestei luni, mai exact în data de 17 martie, a.c., în sala de protocol a Complexului Hotelier „Parc” din stațiunea Buziaș, a avut loc prima întâlnire din acest an a membrilor Senatului Uniunii Jurnaliștilor din Banatul Istoric. Cu acest prilej, domnul Vasile TODI, președintele Uniunii Jurnaliștilor din Banatul Istoric a prezentat membrilor Senatului spre validare, numele personalităților propuse de către Comitetul Director al Uniunii, pentru premiere. După cum aflăm din discursul președintelui Uniunii, discurs pe care îl publicăm mai jos, Gala Premiilor Uniunii Jurnaliștilor din Banatul Istoric, se va desfășura în data de 11 mai a.c., în sala de conferință a hotelului „Parc” din orașul Buziaș. (Ana-Maria COTOȘPAN, secretar al UJdBI)

Domnilor senatori și onorați invitați,
Permiteți-mi să vă urez "Bine ați venit!" la această întâlnire a membrilor Senatului Uniunii Jurnaliștilor din Banatul Istoric, din Banatul pe care Eugeniu de Savoya, un prinț francez, pribeag și visător, care a servit Imperiul austriac sub trei împărați l-a eliberat de sub turci la 1716, după 164 de ani de ocupație păgână; și pe care un alt francez, Claude Florimond Mercy strănepotul eroului Ligii Catolice din timpul Războiului de Treizeci de Ani; Francis Mercy, l-a gândit ca un bijutier austriac.

Pentru cei invitați astăzi aici la prima întrunire a Senatului Uniunii din acest an, trebuie să fac precizarea că Uniunea Jurnaliștilor din Banatul Istoric, este o instituție, prima de acest fel din istoria - nu numai a Banatului ci și a țării, menită din facerea ei, să reprezinte visătorii cu talent jurnalistic și niciodată pe cei care își fac din condei o lopată de întors banii, cultivând cu perfidie neliniștea șantajului. La temelia Uniunii, stau șapte tineri, care reprezintă Comitetul Director - ei sunt "pălmașii" - iar deasupra dâșnilor se află Senatul Uniunii, în care anual sunt aleși din rândul celor premiați,

alți trei senatori. Și în acest an, Uniunea Jurnaliștilor din Banatul Istoric va acorda premii unor personalități din diverse domenii de activitate, ce vor fi propuse pentru validare Senatului de către Comitetul Director. Domnilor, poate vă întrebați ce drepturi și ce obligații are un senator. Ei bine, un senator, nu are niciun fel de obligații, dar drepturi are. Are dreptul de a se opune, cu argumente pertinente, oricărei propuneri pentru premiere, făcută de Comitetul Director, are dreptul de a propune un om pentru a fi premiat și propunerea unui senator nu se supune votului, dar mai ales, un senator al

Și acum, vă rog să-mi îngăduiți să propun Senatului spre confirmare - cu rugămintea de a completa cu alte personalități dacă consideră necesar-numele aleșilor pentru gala acestui an.

Voi începe cu județul Arad și anume cu domnul GheorghePLEȘ - primar al comunei Săvârșin și cu domnul Lucian STOICU - primar al comunei Vinga.

Din județul Caraș-Severin, nominalizați sunt domnii: Ion GOGA - primar al orașului Oravița, domnul Doru Dinu GLĂVAN, redactor-șef la Radio Reșița și domnul Ion MOȘOARCĂ, primar al comunei Grădinari.

Din județul Timiș, avem pentru validare pe domnii: Gelu STAN - muzicolog, Vasile Dorel CĂDARIU - primar al comunei Ghiroda, Sabin POPESCU - regizor al Teatrului Național din Timișoara, Petru CAREBIA - primarul comunei Coșteiu, Sorin MUNTEANU - directorul stațiunii Buziaș, Iosif ȘARGAN - primarul orașului Gătaia, Stelu IORDACHE - director al televiziunii Europa Nova, domnul Sobolu Gheorghe ALEODOR - primar al comunei Orțișoara, domnul doctor Ștefan COSTEA - medic neuropsihiatru - director al spitalului din Jimbolia, domnul Aurel TURCUȘ - scriitor, domnul Kaba GABOR - primar al orașului Jimbolia și pe maestrul Cornel UNGUREANU - președintele Uniunii Scriitorilor filiala Timiș.

Din Banatul sârbesc e nominalizat minunatul jurnalist, domnul Costa ROȘU și cunoscutul scriitor Pavel P. FILIP.

Din Banatul unguresc, o reprezentantă de frunte a jurnalismului acelei părți din Țara Banatului, doamna Eva Iova-ȘIMON.

Să mai cuteze cineva să spună că noi nu prețuim doamnele!

Vă mulțumesc

Din albumul Galei Anului 2010. *Foto: Constantin Duma

Uniunii Jurnaliștilor din Banatul Istoric, are „fala” de a susține cu autoritatea sa, idealurile Uniunii și pe cei care slujesc adevărului cu cuvântul și prin acel adevăr, el să se veșnicească la rândul-i prin cuvânt. Pentru că dacă este adevărat - și este - că totul e perisabil pe acest pământ, trebuie să înțelegem că doar cuvântul e veșnic. Amintiți-vă debutul Sfintei Evanghelii după Ioan: "La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul!" și veți înțelege cu toții, că cel care slujește cuvântului, slujește lui Dumnezeu. Mai mare onoare, nu există. Desigur, cuvântului care zidește și nu acelaia care coboară omul cinci centimetri sub porc.

FRUMUSEȚI SCUFUNDATE ALE ROMÂNIEI

Ada-Kaleh înseamnă în limba turcă „Insula Fortăreață”, insulă locuită încă din antichitate și atestată documentar pentru întâia dată într-un raport al Cavalerilor Teutoni din 22 februarie 1430. În amintirea ei, publicăm un fragment din însemnările lui Gheorghe Țigănele.

Despre Ada-Kaleh nu se poate scrie de două ori. Și totuși, s-a mai ivit o șansă datorită academicianului C.S. Nicolaescu-Plopsor, al cărui prestigiu profesional a determinat autoritățile comuniste ale vremii să accepte alocarea fondurilor necesare stramutării cetății, cimitirului și unui număr restrâns de case în insula Șimian, aflată în aval pe fluviu, nu departe de Drobeta Tr. Severin. În anul 1967 - după cum ne preciză dr. Mișu Davidescu - au fost alocate 26 de milioane de lei și cetatea medievală a fost dezmembrată piatră cu piatră, fiecare numerotată și pusă la locul ei de către restauratori. După zece ani, în 1977, fondurile s-au epuizat, lucrările s-au oprit și în locul programatei conservări din insula Șimian s-a instalat dezastrul. Cine păsește azi în ostrovul dezolării gasește cetatea în ruină, protejată doar de nepăsare și bălării, în adăpostul cărora se-nmultesc în voie șerpii și alte jivine... Zidurile cetății se află într-un avansat stadiu de degradare, imensa cantitate de cărămidă ce trebuia pusă la locul ei a ajuns... zgură sau a fost sustrasa și folosită la construcțiile din așezările de pe mal. Sub ochii nepăsătorii ai autorităților locale, care, fără jenă, și azi nu-și asuma nici un fel de răspundere în ce privește dezastrul din insula iluziilor pierdute. Cei de la Muzeul Regiunii "Porțile de Fier" spun că, potrivit legislației în vigoare, de cetate răspunde primăria municipiului dunărean, cei de aici făcând și ei trimitere înspre Consiliul Local din Șimian. De fapt, la Șimian am aflat că terenul insulei, în suprafața de 56 hectare, a fost retrocedat foștilor proprietari. În insulă, în afară de cetatea stramutată se mai află și urmele unei vechi așezări dacice, fiind descoperite mai multe unelte, obiecte de uz casnic și de olărie, precum și arme din acele timpuri. Dar și un pichet grăniceresc, părăsit și el... Privim cetatea în degradare de azi și gândind la înfloritoarea epoca din Ada-Kaleh ne cuprinde repulsia față de totalul dezinteres al autorităților locale - și nu numai - privitor la valorile istorice care se pierd încetul cu încetul, fără ca legea să-i mai poată opri pe acei neghiobi care contribuie la distrugerea operei sacre a înaintașilor. Dar jaful pe care îl face prostia omenească, totalul și condamnabilul dezinteres al celor care întâmplător ori din mărunte interese au ajuns în locuri de care nu sunt vrednici nu pot fi înfierate îndeajuns...

Precizăm că pentru amenajarea cetății și a insulei ce se vroia a fi un nou Ada-Kaleh se realizase și un stufos proiect încă din anul 1970 și numai simpla lui lectură îți aducea în memorie insula de vrajă și de vis de la km 946 al fluviului... Dan Matei Agathon, pornit în "croaziera pe Dunăre", a preferat în anul 2003 doar să dea târcoale cu nava insulei dezolării, apărată atunci de multe... epave ce-o inconjurau, marginindu-se doar să aprecieze (sic!) eforturile făcute în Mehedinți pentru activitatea turistică, neuitând să specifice că "este județul aflat pe locul întâi la pachetele de program turistice". Două săptămâni mai tarziu, acad. Răzvan Theodorescu, aflat pe ruinele de la Șimian, recunoștea că "să ai o asemenea insulă cu fortificații, în care poți face exact ce era înainte la Ada-Kaleh și să nu beneficiezi de ea este măsura impotenței noastre". Deși proiectul există de mai bine de trei decenii, dar necunoscut și pentru cei care l-au însoțit pe domnia sa în insulă. Fara alte comentarii, doar cu precizarea domnului Craciunescu, de la Muzeul Regiunii "Portile de Fier": "Refacerea astăzi a cetății turcesti este mai greu de realizat. Prin anii '70 ai secolului trecut n-au mai fost bani pentru restaurare, dar se gaseau meșteri pentru astfel de lucrări. Acum, chiar dacă ar fi bani, au cam dispărut meșterii". Dar, adăugam noi, și însemnate părți din corpul acestei cetăți unice de pe teritoriul României, "apărată" de umbrele trecutului ei zbuciumat, de duhurile din Kemerf și de braconierii ce vânează în insulă...

